

der et aftalt behandlingsforløb i henhold til behandlingskontrakt efter lovforslaget, uden at institutionen dermed vil være berettiget til at iværksætte en tilbageholdelse, fordi betingelserne i forslagets § 5 ikke er opfyldt.

Hensigten med betingelserne er imidlertid, at tilbageholdelsen kun vil kunne finde sted i tilfælde, hvor misbrugeren ellers vil befinde sig i en meget alvorlig situation, hvor det vil være uforsvarligt ikke at tilbageholde pågældende, fordi der uden tilbageholdelsen vil være en nærliggende fare for misbrugers eller andres liv eller helbred. Det kan f.eks. være tilfælde, hvor den pågældende misbruger med en høj grad af sandsynlighed uden tilbageholdelse vil påbegynde eller fortsætte et sådant misbrug som følge af, at behandlingen afbrydes, således at der vil opstå de ovenfor nævnte fareelementer. Det kan også være de tilfælde, hvor der er fare for personen selv, f.eks. risiko for selvmord, eller hvor misbrugeren overfor andre bliver voldsom og truende i sin adfærd.

På tilsvarende måde som i lov om frihedsberøvelse og anden tvang i psykiatrien foreslås der stillet krav om, at misbrugeren skal frembyde nærliggende og væsentlig fare for sig selv eller andre. Det er således ikke tilstrækkeligt, at der er en mulig og mere fjern og uvis risiko for, at faren vil manifestere sig.

Der vil ifølge forslaget ikke være adgang til at bringe stofmisbrugeren tilbage til behandling på institutionen – heller ikke med politiets hjælp –, hvis vedkommende har forladt den. Dette gælder såvel før som efter beslutning om tilbageholdelse er truffet.

Det er i øvrigt en forudsætning, at behandlingsinstitutionen altid skal tilbyde mere lempelige indgreb, førend der iværksættes tilbageholdelse af stofmisbrugeren.

Det er endvidere en forudsætning, at de socialpædagogiske tiltag, institutionerne normalt griber til i forbindelse med en krisituation i et behandlingsforløb, intensiveres, således at der også ad den vej lægges pres på stofmisbrugeren med henblik på at fortsætte den aftalte behandling.

Til § 6

Beslutning om tilbageholdelse efter § 5 foreslås truffet af behandlingsinstitutionens leder. Det er en skønmæssig vurdering, der må baseres på behandlingsinstitutionens faglige viden samt kendskab til den pågældende stofmisbrugers adfærd i øvrigt.

Den foreløbige beslutning skal ifølge forslaget snarest muligt meddeles stofmisbrugeren selv. Der foreslås ikke stillet særlige formkrav i den forbindel-

se, men hvis situationen tillader det, bør meddelelsen ske skriftlig og med begrundelse.

Efter bestemmelsen skal den endelige beslutning om tilbageholdelse af en stofmisbruger træffes enten af vedkommende stående udvalg i et møde eller af udvalgets formand, jf. § 22, stk. 2, 1. pkt. i den kommunale styrelseslov. Da den endelige beslutning skal træffes senest 3 dage efter der foreløbige beslutning, må det forventes, at beslutningen normalt vil blive truffet af udvalgets formand. For at undgå, at udvalget skal indkaldes for at træffe beslutning om tilbageholdelse, vil det være hensigtsmæssigt, at udvalget vælger en næstformand, der kan træffe beslutning i tilfælde af formandens forfald.

Til § 7

Det forudsættes, at institutionen løbende skal vurdere, om betingelserne for tilbageholdelsen er opfyldt, og tilbageholdelsen skal ifølge forslaget ophæves, når betingelserne herfor ikke længere er tilstede. Ligesom der straks skal gives meddelelse herom til stofmisbrugeren.

Tilbageholdelsen foreslås højst at kunne vare i 2 måneder fra godkendelsen. Der er på tilsvarende måde som i § 4 tale om en maximumsregel.

I langt de fleste tilfælde vil det kun være nødvendigt at tilbageholde i meget korte perioder, indtil at misbrugeren er blevet overtalt til at fortsætte behandlingsforløbet.

Hvis der indenfor kontraktperioden, dvs. maksimalt 6 måneder, på ny opstår behov for at tilbageholde stofmisbrugeren, skal der træffes en ny beslutning efter § 6, stk. 2.

Den samlede tilbageholdelsesperiode kan ikke overstige 2 måneder inden for 6 måneder.

Til § 8

Da der er tale om frihedsberøvelse af stofmisbrugeren, foreslås beslutningen om tilbageholdelsen indbragt for domstolene efter begæring.

På samme måde som i lov om frihedsberøvelse og tvang i psykiatrien foreslås det henskudt til den besluttende myndighed at rejse sagen over for retten, efter reglerne i retsplejelovens kapitel 43 a, såfremt stofmisbrugeren anmoder herom. Der er således ingen forpligtelse til automatisk at få afgørelsen domstolsprøvet.

Kravet om domstolsprøvelse kan rejses under hele det aftalte behandlingsforløb.

Til § 9

Som nævnt i de almindelige bemærkninger fore-